

25. DAN CAMINA

Pot dá, kar potrebuješ

Sobota, 16. septembra 2017

Pot daje vse, kar potrebuješ. S praprotjo in kamnitimi zidki obrobljena pot, ljubke vasice iz fliša, kjer življenje še vedno teče počasi kot nekoč, meglice, ki se igrajo z vetrom in skrivajo vrhove pred očmi radovednežev, mogočni gozdovi starih in velikih dreves, osupljivi razgledi in lepi, nasmejani obrazi, ki jih je na poti vedno več in več, so galicijske hribe naredili za prostor nekega drugega sveta, kamor se zatečeš, da ne bi pozabil, da je življenje navsezadnje lepo. Da življenje ni le Meseta [meséta], temveč je tudi Galicija – in da sta to sosednji pokrajini, tako velikokrat zelo blizu druga drugi. Samo čez hrib je treba – in je življenje drugačno.

Ne gre za beg, resnična in prava pot je to, ravno tako kot prej posuta z Jakobovimi školjkami in rumenimi puščicami, ki namigujejo, kam je treba stopiti. Ista pot, ki je odprla toliko ran in žuljev, daje tudi toliko lepot, da jih srce komaj more nositi. Velikokrat tudi hkrati, eno z drugo ali eno za drugo, ker na razgledu piha ledeno mrzel veter in ker so hribi z meglicami kdaj celo lepši kot z že kar malo kičastim svetlomodrim nebom za seboj.

Res, namesto megle na vrhu O Cebreira [osebréjra] smo pričakovali veličastne razglede, a smo spet srečali stare prijatelje s poti, ki so se med potjo do sem porazgubili. Ni bilo sonca, bile pa so tople vasice. Ni bilo bogato založenih trgovin, smo pa hodili

po veličastnih gozdovih. In še mnogo takšnih »nadomestil«. Res je, da ta pot – kot življenje – ne izpolnjuje želja, je pa vedno in iz vsega, kar smo doživeli na poti, jasno, da gre z nami Nekdo, ki skrbi za nas.

»Poglejte ptice neba! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. Ali niste vi več vredni kot one? /.../ Poučite se od lilij na polju, kako rastejo. Ne trudijo se in ne predejo, toda povem vam: Še Salomon v vsem svojem veličastvu ni bil oblečen kakor ena izmed njih. /.../ Ne skrbite torej in ne govorite: »Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali kaj bomo oblekli?« Saj vaš nebeški Oče ve, da vse to potrebujete« (Mt 6,26.28-29.31-32).

Pot tako vedno daje tisto, za kar se ti zdi, da ti je vzela. Le da ne takrat, ko si tega želiš, ampak ko za to *dozoriš*. Ko se v sebi umiriš in zaupaš poti, da te pelje tja, kamor je treba. Zato je treba vedno prehoditi celo pot, tudi ko hodiš po umazanih in zanemarjenih industrijskih conah in bi se najraje usedel na avtobus in odpeljal na drug konec mesta. Ker pot naredi svoje. Spremeni te. Še vedno ne vem, kako, a te spremeni, četudi si tega ne želiš ali tega niti ne pričakuješ. In ne v to, kar si želiš, ampak v to, kar moraš postati. Stvari je treba prehoditi, ne prevoziti. Vzeti si čas in hoditi, počasi, tudi če to ne pomeni drugega kot dihati in predstavljati eno nogo pred drugo, samodejno, ne da bi točno vedel, zakaj to počneš. Ker je *pot* ključna. Vse ostalo so samo križišča.

Marija, pomagaj mi vsak dan rasti, še bolj pa mi izprosi potrpežljivosti, da bom znal počakati pravi čas. Da bom znal sprejemati v hvaležnosti, kar mi je podarjeno, biti pozoren na to, kar imam, in ne na to, česa nimam. Pomagaj mi biti srečen danes. Amen.